

הילדה שהיה לה יום עסל ויום בסל

יום אחד היא הייתה אוכלת מלא בצלים ודומעת וצורבת ומסריחה למרחקים. כולם היו מתרחקים ממנה. והיא הייתה אדמומית ומנוזלת אבל לא יכלה להימנע, כי ככה זה בפתגם. יום אחרי היה מתוק מדבש. הכל מתוק ודביק והדביק אליה הכל. הכל היה נדבק אליה. הכל דבש והיא כבר לא יכלה מרוב שמתוק. פעם אחת היא ניסתה לערבב ויצא לה תרופת סבתא. וכשהיא נרפאה היא חזרה ליום עסל ויום בסל- ככה, בנפרד, היא הרגישה אותם יותר חזק. וככה, עד היום הזה, כשהיא כבר מבוגרת, היא שומרת יום-יום לסירוגין שלא יימאס ולא ישרוף מדיי, כי אחרת מה היא תאכל? סך-הכל היא מסתפקת במועט.